

Husz János imája

Esőt, Uram, esőt, bokrosodó búzát a mezeinkre!
Heverő időket, Uram, minden barázdába jó időt!
Ne sirjanak a göndör kisbárányok,

poklokat járva meg ne bántsuk egymást,
Eleven istenem, földnek ura, vizeknek királya,
ma mindennél hidegebb a mély hó,

védelmezzél, hogy ne ártson!
Ember vagyok, dögleletes és gyenge, rút nyakú,
férgenek eledele, gyáva már az ördögök ellen.
Csukott ablakokon zörgetek, mint a testvéreim.
És mindennapi tiszta szívünket add meg nekünk,
adj kenyeret, vizet, bátorságot,

ha vétkeztem, veretess,
üttess, ha már bűnökkel mocskoltam be magamat,
üttess mennybéli atya, a fiadra ügyet se vess,
csendesítsd csak a fájó zokogást, nagyirgalmú,
hiszen az igazat kerestem, hiszen azt őriztem!
Az igazat halálig szeretem,
ahogy a bódító lilium illatát,
ahogy a talpig szomorú verseket, örökké, Amen.

KONCZEK JÓZSEF

Eperfa

Ásításba ájuló szobák,

kristálycukorként szikrázó szobák,
kockacukor tiszta szobák,

béke veletek!

Az ember kategóriákon kívülre álmodja magát,
ébreszti magát,
fogyasztja, amit asztalára tett
a gondos ügyelet.

Az ember kategóriákon kívülre álmodja magát,
Képzeltetnyi csend.

S mind megadóbban
forog hozzám egy eperfa,

akit csak a némasággal hívok, jöjjön,
hozza el azt, hogy néz engem,

hogy fölissza összenőtt szájú sóvárgásom,
hogy ágai védelmében meghalom halálom,
így állít engem talpra,

erősíti őt-tudásomat magában,

*míg a szépség, minden önérzetes vétség
átnő éltető igazába,
valódi fa,
aki a lombjaiba néz, a szemébe néz,
akit magamba ittam,
aki itt van,
hiába ragyog a mész, a mész, a mész . . .
Te isten! Milyen létezés alatti mélyből kavarog fel bennem az egész!*

Irgalom

Galambok a csacska tenyerek.

Anyakézből

*morzsádonként eszeget a képzelet,
s a falra megidézett árnyéksast békésen szakítja ketté,
jövömet megdobogó mellére szorítja védőn.*

Beszél egy édesanya,

*hogy szárnyuk alá hajtják fejüket a rakéták, a sorompók,
a felmeredő ujjak.*

Eltanulják a madaraktól.

Derekukat nyújtóztatni

*betonbunkereikből az öklök is előbújnak,
és a kinyújtózott öklök*

*öt nagy kitinszemmel nézik a haragvó
anyagot, csendet intenek az izgalomnak,
magukból teremtenek széles csarnokot az irgalomnak,
hogy amíg az idő felnő,*

*maradjon a ház előtt, régi helyén a fű,
rejtsen orgonabokrot az utcazug,
kopogtatásra táruljon ki az ajtó,
találjon el a hűséghez a hűség,
nap süssön rája,
vagy takarja el*

égi robajait szétgurító felhő,

*és az ég derűs lesz, mint a forrás,
és szeretek elmenni a fűvekhez, a fákhöz, hallgatom, pacsirta szól,
és úgy érzem, nem boldog más,
csak az, aki tűnődve fekszik hanyatt,
és néz, néz a mélyülő égbe ujjongó napraforgófák alól.*